

Et tiltrængt stop på turen om Vestfjordene er de mange laguner, som denne i Saelingsdal.

Foto: Helene Bagger

Her går man forgæves efter souvenirbutikker og engelske menukort

Islands stigende popularitet betyder ikke, at det er svært at finde mennesketomme steder. Vestfjordenes tryllebindende natur er én af Islands bedst bevarede hemmeligheder.

MIRIAM LYKKE SCHULTZ | rejseredaktionen@jp.dk

Sænk mig ned i en varm lagune opvarmet af energi fra jordens indre, og lad mig nyde den vidtstrakte udsigt over de dybe fjordes sølvfarvede vand og kæmpemæssige klipper.

Giv mig nu selskab af disse pragtfulde islændinge med høje, vindslebne kindben, robust livskraft og rå viljestyrke. Lån mig lidt af deres enestående viden om fiskefangst, isvintre og den arktiske flora og fauna, og lad dem i nattens mørke ved nordlysets iriserende skær fortælle om trolde, søuhyrer og hekse.

Giv mig dette – og jeg forlanger intet mere.

Islands berømte rute 1, der følger landets kystlinje, har en rival; "Ringvej 2", der bringer dig rundt om Vestfjordene i det nordligste Island. Strækningen er kortere, men endnu mere spektakulær. Og forekommer artiklens åbning at have drengbogsagtige toner tilsat en knivspids Knud Rasmussen-ekspeditionsånd, er det tilsigtet. For ruten rundt om Vestfjordene er som en rejse gennem uudforsket land og netop derfor et perfekt rejsemål for turister med en opdagelsesrejsende i maven.

Mens Reykjaviks seje hangouts og højdepunkterne ved Den Gyldne Cirkel i disse år oversvøm-

mes af turister, så finder kun en lille procentdel af de udenlandske turister vej til Vestfjordene.

Vestfjordenes isolation har medvirket til, at store dele af regionens natur stadig er uspoleret og ubeboet vildnis. Her går man forgæves efter souvenirbutikker og engelske menukort, og guidebøgerne har kun sparsomme beskrivelser af området. Det gør bestemt ikke området mindre interessant for fotografen og mig. Tværtimod trænger vi begge til en ferie, hvor man for alvor kan trække stikket og være sig selv.

Et behov, der ikke bliver mindre presserende efter mødet med den islandske lufthavns hektiske turistmylder. At sluse mange tusinde mennesker gennem så lille en lufthavn rummer i sig selv stort konfliktpotentiale. Spicet op med mængden af forskellige nationaliteter og sociale etiketter virker det nærmest som et socialantropologisk eksperiment. Stemningen bliver ikke mindre anspændt af, at størstedelen af de mange rejsende også skal gennem de lange køer til biludlejning.

Væk fra det hele

Da vi endelig rammer landevejen, er vi godt og grundigt klar til *at komme væk fra det hele*.

En sætning, der senere på rejsen skal vise sig at

være uhyre rammende og til tider endda en underdrivelse. Allerede efter få timers kørsel mod nord er det begrænset, hvad vi ser af andre biler. Kun enkelte lastbiler og en mangelfuld skiltning vidner om civilisation. Da vi nærmer os den sydlige del af Vestfjordene, er vi ude i ingenmandsland. Ikke engang fårene ser mening med at begive sig så langt mod nord. Samtalen i bilen er forstummet og afløst af en indre tankeproces om, hvad vi i grunden laver her. For i dette stor-slåede, gølge og øde landskab er vi ydmygt bevidste om, at det ikke naturen, men os, der er det fremmedartede.

Sent på aftenen ankommer vi til vores første overnatningssted på vores vej rundt om Vestfjordene.

Klynget op mod stejle fjelde ligger Drangsnæs, en lille fiskerbygd, hvor folk i århundreder har kæmpet mod naturens kræfter for at høste af havets rigdom. Lige nu er der sæson for hvidsej, som vi prøver på byens spisested. Indretningen er spartansk som i et dansk cafeteria – men hvorfor også overhovedet forsøge at stå mål med panoramaudsigten over fjorden.

Efter en god nats søvn ser vi nærmere på byen.

Fortsættes ►

REJSEN

blev til i samarbejde med rejseselskabet Islandsrejser.

Caféen Simbahollin i Tingeyri tilbyder udover kage og små måltider også guidede rideture. Foto: Helene Bagger

► Den er enkel, ren og minimalistisk. Her spiller man på det underspillede. Byens største charme-offensiv overfor turister har været at fylde termisk varmt vand i tre plastikkar, der tidligere blev brugt til at rense fisk.

Lige over for de tre baljer ligger byens skole. Her møder vi skolelederen, Marta Guðrún Jóhannsdóttir. Hun viser os rundt på skolen, mens hun fortæller om, hvordan det var at flytte hertil fra Reykjavík i 2015.

»Det var lidt som at rejse tilbage til 1950'erne, til den tid, min mor voksede op i. Men jeg elsker den følelse af sammenhold og gensidig afhængighed, som dette lille samfund giver. Den traditionelle livsstil har givet mig mere tid med familien, og jeg oplevede hurtigt, hvordan min hverdag blev indrettet efter en bestemt rutine.«

Med sine kun 70 indbyggere er byen i fare for at dø ud. Skolen har kun ni elever. Alligevel har borgerne valgt at holde fast i skolen, for som de siger: En by uden børn kan ikke overleve.

»Skolen opfylder ikke bare et undervisningsbehov. Den fungerer som byens forsamlingshus, ligesom klasselokalet har indbygget kapel til byens kirkeaktiviteter,« forklarer Marta Guðrún Jóhannsdóttir.

Hun taler om Island som et splittet land. Folk i Reykjavík ryster på hovedet og ønsker en sammenlægning af Vestfjordenes små kommuner,

der bliver set som dyre og upraktiske. At Drangsnæs stadig eksisterer, skyldes noget unikt ved beboerne, forklarer skolelederen.

»På disse kanter er folk mere traditionsbundne og har en stærk selvstændighedsfølelse. De sætter en ære i at klare sig selv, og kampen for overlevelse er ikke uvant for dem. Den ligger i deres DNA.«

Svømmepøl og heksejagt

Vi tager på en endagstur til Krossneslaug tre timer nord for Drangsnæs. Her findes en termisk svømmepøl helt ud til vandet og med fantastisk udsigt. Vejen dertil er lukket i vinterhalvåret. Vi forstår hurtigt hvorfor. Den er bumlet og med stejle stigninger, men løber utroligt smukt langs kysten.

Der er noget særligt over at transportere sig gennem et landskab, som det langt fra er givet, at vi kan færdes i. Som om vejen bliver konstrueret, mens vi kører på den – og fortsætter, selv når vi føler os overbeviste om, at vi nu må have ramt verdens ende.

Da vi endelig er fremme, er vores lettere mør-bankede kroppe klar på at plumpe ned i det 42 grader varme vand. Vi ligger og nyder udsigten og den iskolde brise, som strømmer ind i vores ansigter fra det store, mørke hav. I horisonten skimter vi et isbjerg.

HOTELLER RUNDT OM VESTFJORDENE

Drangsnæs:
Malarhorn Guesthouse
malarhorn.is

Isafjordur:
Hotel Isafjordur
isafjordurhotels.is/torg

Thingery:
Hotel Sandafell
hotelsandafell.com

Foruden mange fiskerbygder byder Vestfjordene på usædvanlige museer. På vores rute vestover til Isafjordur tager vi et smut forbi Hólma-vík og ser en udstilling om lokalt hekseri og heksejagt. Vestfjordene var i gammel tid kendt for troldmænd, monstre og søuhyrer, som andre museer i byerne Bíldudalur og Flateyri har som tema.

Herude i ingenting og efterladt med egne tanker er det let at forestille sig, hvordan fantasien kan få overtaget. Fjordene ændrer udtryk, som vejret skifter, og i diset vejr kan flere af de klipper, vi passerer, med lidt god vilje ligne trolde.

Bjergtagende Bolungarvík

Vi ankommer til Isafjordur, som med sine 2.600 indbyggere er den største by i Vestfjordene. Vi nyder arkitekturen, der byder på smukke træhuse. De blev bygget af velhavende udenlandske handelsmænd i det 18. århundrede, forklarer hotellets receptionist os. Det er også hende, der anbefaler os at prøve svømmehallen i nabobyen Bolungarvík. Den har mange forskellige bassiner og en vandruksjebane med udsigt over bjergene.

I saunaen møder vi Pálmi Gestsson. Han er skuespiller, og krimientusiaster ville måske genkende ham fra den prisbelønnede islandske tv-serie: *Fanget – en morder blandt os*, hvor han spiller byens korrupte borgmester.

Janne Kristensen flyttede fra Danmark til Tingeyri på grund af sin mand, som hun udover caféen Simbahollin har børnene Frosta og Frida med. Foto: Helene Bagger

I Hólmavík styres udstillingen om lokalt hekseri og heksejagt af Sigurður Atlason. Foto: Helene Bagger

Eliska Osvaldova på 22 år nyder det 42 grader varme vand med sine to venner i Krossneslaugs termiske svømmepøl. Foto: Helene Bagger

Han er ansat ved teateret i Reykjavík, men valgte for år tilbage at overtage sit barndoms-hjem og bor nu i Bolungarvík halvdelen af året.

»Jeg trængte til at komme væk fra Reykjavík. Væk fra det hektiske byliv, trafikken og ikke mindst turisterne, som der er alt for mange af. Kun de kloge af dem finder vej hertil,« siger han og smiler.

Da han som ung flyttede fra byen, havde han aldrig forestillet sig at skulle tilbage, men som årene gik, var det, som om området trak mere og mere i ham.

»Jeg savnede stilheden, de åbne vidder og den ophøjede ro, som er så unik for Bolungarvík. Her er mulighed for refleksion og afslapning. Det er som et paradys. I hvert fald mit lille paradys,« siger han.

Islands dyreste vej

Vi inviterer os selv på kaffe hos Pálmi Gestsson dagen efter. Her i Bolungarvík er hans kalender naturligvis åben. Så da vi den efterfølgende dag tropper op, får vi både en rundvisning i huset og en sightseeing i området.

Vi kører mod det mest populære udsigtspunkt i Bolungarvík til toppen af Bolafjallbjerg. Skyerne ligger som en tung, hvid dyne og gør det umuligt at se. Men her skifter vejret hvert kvarter, så vi skal bare vente lidt, forsikrer Pálmi

Gestsson os. Og ganske rigtigt. Langsomt forsvinder skydækket og afslører den mest fortryllende udsigt over fjorden og de bagvedliggende fjelde. I tæt på 10 minutter nyder vi dette smukke billede på kanten af polarcirklen, inden skyerne som et tæppe går for igen.

Derefter går turen til Skálavíks smukke, sorte sandstrande og byens gamle fiskeristation fra det 19. århundrede, som i dag fungerer som museum.

Som afslutning på turen kører vi ad den gamle, lukkede vej mellem Bolungarvík og Isafjordur. Før var den landets dyreste vej at holde farbar, fordi naturens ufattelige kræfter gang på gang formede den til ukendelighed. Nu er den erstattet med en mere sikker tunnel gennem bjerget, men mange lokale fristes stadig til at tage vejen langs kysten. Eller det, der er tilbage af den. For nu da den har fået lov at ligge hen, har bølgerne gnavet sig ind på vejen og taget store stykker asfalt med sig i havet.

Andre steder er vejen dækket af sten, der er rullet ned fra de stejle klipper, mens vildtvoksn blomster har fået asfalten til at krakelere.

Kraftfuld natur

»Forstår du nu, hvorfor jeg elsker dette sted,« spørger Pálmi Gestsson, inden vi sidst på dagen siger farvel.

Jeg nikker, og han fortsætter:

»Naturen er stærk og kraftfuld og rummer en energi, som smitter af på os mennesker. Allerede efter to dage her føler jeg mig ladet op.«

Jeg nikker igen, mens jeg modsat mærker, hvordan al den friske luft gør mig træt.

Dagen efter kører vi til Thingery. Området byder på gode ruter til at vandre, ride og køre mountainbike.

Bedst af alt er caféen Simbahollin, der ejes af Janne Kristensen, den første dansker, vi møder på ruten. Da vi træder ind, er det fuldstændig som at komme hjem. Caféen er gammeldages indrettet og emmer af hygge. Hun flyttede hertil pga. kærlighed til sin mand, som hun udover caféen har to børn med.

»Jeg har altid godt kunne lide kontraster,« siger hun, som forklaring på, hvordan hun kunne sige farvel til bylivet i København og bosætte sig her, så langt væk fra alt.

Den hjemmebagte kage og varme chokolade får hendes forklaring til at glide lettere ned. Hun har jo faktisk taget lidt af Danmark med til Vestfjordene.

Kombinationen af det verdensfjerne og hjemmefølelsen som en god måde at afslutte vores tur rundt om Vestfjordene.

Da vi sidder i flyet på vej til Danmark, ved vi, at det at rejse væk fra det hele er tættere på, end man tror ... ■

Naturen er stærk og kraftfuld og rummer en energi, som smitter af på os mennesker.